

ἢ τρυῆ κττ. κοιν. 2) Ὁ μὴ καθήμενος εἰς ἓνα τόπον, ἀεικίνητος, ζωηρός, συνήθως ἐπὶ παιδίου Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ. Σαρεκκλ.): Παιδὶ ἀκατακάθιστο Σαρεκκλ.

ἀκατάκριτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀκατάκριτος.

Ὁ μὴ κατακριθεὶς, ὁ μὴ κατηγορηθεὶς, ἀνεπίληπτος, ἄψογος ἔνθ' ἄν.: Ἀκατάκριτο τὸ φῆκαν ἐτοῦτο καλὰ καλὰ, ἀφοῦ τοῦ ἤπιανε κατάκρισι μεγάλη (ἤπιανε = ἤρμουζε) Ἀπύ-
ρανθ. Κορίτσι ἀκατάκριτο ἄγν. τόπ.

ἀκαταλάβητος ἐπίθ. Πελοπν. (Πλάτ.) ἀκαταλά-
βαστος Θήρ. Πελοπν. (Ἡλ.) ἀκαταλάβιστος Πελοπν.
(Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καταλαβητός
<καταλαβάνω. Τὸ ἀκατάλάβιστος κατὰ τὰ ἐκ τῶν
εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ καταλάβῃ, νὰ
ἐννοήσῃ, ἀκατάληπτος, ἀκατανόητος ἔνθ' ἄν.: Μωρὲ
ἀδερφέ, εἶσαι ἀκαταλάβαστος Θήρ. Αὐτὰ τὰ λόγια ποῦ μοῦ
λές εἶν' ἀκαταλάβαστα αὐτόθ. Ὁ, τι κι ἂν σοῦ πῇ εἶναι ἀκατα-
λάβαστος Ἡλ.

ἀκαταλάγιστος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ.) Κρήτ. Κῶς
κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καταλαγιστός
<καταλαγιάζω.

Ὁ μὴ καταλαγιάζων, ἥτοι ἀνήσυχος, ἄτακτος, ἰδίᾳ ἐπὶ
παιδίου ἔνθ' ἄν.: Ἀκαταλάγιστο παιδί Κονίστρ. Εἶναι
ἀκαταλάγιστος ἀνθρώπος Κῶς

ἀκαταλόγιστος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀκαταλόιστος Κῶς
κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καταλογιστός,
ὁ ἐκ τοῦ μεσν. καταλογίζω.

1) Ὁ ἐστερημένος καταλογισμοῦ τῶν πράξεών του,
ὁ διὰ σύγχυσιν τοῦ νοῦ ἀνεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του
λόγ. κοιν. 2) Ἀκατανόητος, παράξενος Κῶς

ἀκατάλυτος ἐπίθ. Ἀθῆν. Εὐβ. Κρήτ. Κύπρ. Μεγίστ.
Πόντ. (Ἀμισ.) Χίος κ. ἄ. ἀκατέλυτος Ἄνδρ. Χίος κ. ἄ.
ἀκατάλ'τους Θεσσ. (Ζαγορ.) ἀκατέλ'τους Κυδων. Λέσβ.
(Πάμφιλ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀκατάλυτος.

1) Ὁ μὴ καταλυόμενος, ὁ μὴ φθειρόμενος, ἀφθαρτος,
στερεός, διαρκής, ἰδίᾳ ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὑφασμάτων κττ.
ἔνθ' ἄν.: Παπούτσια ἀκατάλυτα Εὐβ. κ. ἄ. Ροῦχον ἀκατάλυτον
Κύπρ. Σκαρπέτ-τα ἀκατάλυτη αὐτόθ. Συνών. ἀήττητος,
ἄλκιωτος. 2) Ἐπὶ νεκροῦ, οὐτινος αἱ σάρκες δὲν ἀπο-
συνετέθησαν τελείως, ἄλυτος Μεγίστ.: Ἄσμ.

Ὅποιος γυρίσῃ τοαὶ σὲ δῆ τοαὶ βγάλλῃ σε μεψάδι,
ἄλυτος τὸ ἀκατάλυτος νὰ καταῖ ὅς τὸν Ἄδην.

β) Ὁ ἀσθενὼν καὶ μὴ καταβαλλόμενος ὑπὸ τῆς νόσου
Θεσσ. (Ζαγορ.)

ἀκατανόητος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀκατανόητος.

Ἀκατάληπτος, ἀνεξήγητος, παράδοξος λόγ. κοιν.:
Ἡ παραξενάδα του εἶναι πρᾶμα ἀκατανόητο Θήρ. Ἀκατανόη-
τος ἦτο κι ὁ λόος εὐτὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

***ἀκατάντιστατος** ἐπίθ. ἀκατάντῆτος Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καταντιστατός
<*καταντίζω.

Ὁ μὴ καταντῶν, ὁ μὴ καταλήγων εἰς σταθεράν τινα
κατάστασιν, ὁ ἀδεξίως ἐνεργῶν, ὁ ἀφιλόκαλος: Φρ. Ἄνο-
στος κι ἀκατάντῆτος.

ἀκατάπαιστα ἐπίρρ. λόγ. πολλαχ. ἀκατάπαιστα
πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκατάπαιστος.

Συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, ἀδιακόπως πολλαχ.: Ἐβρεχε
ἀκατάπαιστα. Ἀκατάπαιστα γελάει-μιλάει. Τ' ἀφτιά μου
βουτίζουν ἀκατάπαιστα πολλαχ. || Ποίημ.

Ναί, ἀλλὰ τῶρα ἀντιπαλεύει | κάθε τέκνο σου μὲ δρμή,
ποῦ ἀκατάπαιστα γυρεύει | ἢ τὴν νίκη ἢ τὴν θανή

ΔΣολωμ. 4.

ἀκατάπαιστος ἐπίθ. λόγ. κοιν. ἀκατάπαιστος πολ-
λαχ. ἀκατάπαιστους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀκατάπαιστος.

Ὁ μὴ καταπαύσας, συνεχής, ἀδιάλειπτος, ἀδιάκοπος
ἔνθ' ἄν.: Ἐχου ἀκατάπαιστου πυριτοῦ Αἰτωλ. Οὐ ἀκατάπαι-
στους ὑπνοὺς βλάβ' αὐτόθ.

ἀκατάπιαστος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καταπιαστός
<καταπιάνω.

Ὁ μήπω μνηστευθεὶς: Ἦμανε τότες ἀκατάπιαστη.
Ἀντίθ. καταπιασμένος (ἰδ. καταπιάνω).

ἀκατάρωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκατάρετος Πόντ. (Κερασ.)
ἀκατάρωτος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. καταρατός <κατα-
ρειέμαι. Τὸ ἀκατάρωτος κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ώνω ρ.
παραγόμενα.

Ὁ μὴ ὑποστάς κατάραν. Ἀντίθ. καταραμένος (ἰδ.
καταρειέμαι).

ἀκατάρραφτος ἐπίθ. Κύπρ. ἀκατάρραφος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καταρραφτός
<καταρράφω.

Ὁ μὴ ἔχων ἐρραμμένα τὰ διερρωγότα ἢ τὰ ἐφθαρμένα
μέρη τῶν ἐνδυμάτων του: Γνωμ. Ράφτης ἀκατάρραφτος,
τσαγκάρης ἀνυπόλυτος.

ἀκαταστάλαχτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀκαταστάλαχτους
Σάμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κατασταλαχτός
<κατασταλάζω.

1) Ὁ μὴ κατασταλαγμένος, ὁ μὴ διανυγής, ὁ θολὸς ἔτι,
ἐπὶ ὑγρῶν καταλειπόντων ἱζημα πολλαχ.: Ἀκαταστάλαχτος
-καφές-νερό κττ. 2) Ἀδιάκοπος Σάμ.: Ἀπόψε τοῦ νιρὸ
πῆγι ἀκαταστάλαχτον.

ἀκαταστασία ἡ, λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.)
ἀκαταστασίγμα Πόντ. (Κερασ.) ἀκαταστασιὰ Ἡπ. (Δρόβιαν.)

Τὸ μεταγν. οὐς. ἀκαταστασία.

1) Ἐλλειψὶς τάξεως, ἀταξία, ἐπὶ πραγμάτων ἔνθ' ἄν.:
Ἡ ἀκαταστασία τοῦ δωματίου-τοῦ σπιτιοῦ κττ. Ἡ ἀκαταστα-

ία τοῦ καιροῦ (τὸ εὐμετάβολον) κοιν. 2) Ἐπὶ καταστάσεων, ἀνωμαλία, ταραχή κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἐγινε μία καταστασία κατὰ τὴν Λεβαδείαν καὶ ἔκοψαν τοὺς Τούρκους καὶ καψαν τὰ χωριά τους (Ἀρμον. 2(1901)493). Καὶ ἦταν μεγάλη καταστασία, δοσίματα πολλά, ἄλγησταῖοι πολλοὶ ἐχαράτσωναν αἱ βιλαέτια, ἔπαιρναν χαρατσώματα, τσαρούχια κτλ. Μακεδ. ἐν χειρογράφῳ τοῦ 1802). Ἦδη παρὰ Πολυβ. 14,9,6 ἐν δὲ τῇ Καρχηδόνι μεγάλης καὶ πρότερον ὑπαρχούσης καταστασίας, ἔτι μείζω τότε συνέβαινε γίγνεσθαι τὴν ταραχήν, ὥς ἂν ἐκ δευτέρου τηλικαύτῃ πληγῇ περιπεπτωότων ἦδη.

ἀκατάστατα ἐπίρρ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκατάστατος.

Ἄνευ τάξεως, ἀτάκτως, ἀνωμάλως, ταραχῶδως: Ζῆ ἀκατάστατα. Κάνει τὴ δουλειά του ἀκατάστατα.

ἀκατάστατος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) ἀκατάσταος Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀκατάστατους βόρ. ἰδιώμ. ἀκατάστατες Σκυρ. ἀκατάστητος Κύπρ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀκατάστατος.

1) Ὁ μὴ ἀκολουθῶν εἰς τὰς πράξεις του τάξιν καὶ τύπον σταθερόν, ἀνώματος, ἄτακτος, ἀστάθμητος, ἀλόγιστος, κατὰ τοὺς παλαιούς ὁ ἔξω τοῦ καθεστηκότος, ὁ ἀλλοπρόσαλλος ἔνθ' ἄν.: Ἀκατάστατος ἄνθρωπος, ἀκατάστατη γυναῖκα-οἰκογένεια κοιν. Μετὰ τὴν δουλ-λειάν του ξέρει νὰ κάμῃ μὲ τὸ σπῆτιν του νὰ διορθώσῃ μὲ τίποτε, ἐν' τέλ-λεια ἀκατάστατος ἄνθρωπος (μὲ = μὴδὲ) Κύπρ. Συνών. ἄνταλος, ἀντίθ. ταχτικός, φρόνιμος. β) Ἐπὶ πραγμάτων, ἀνώματος, ἄτακτος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν.): Ἀκατάστατο δωμάτιο-μαγαζί-σπίτι κττ. κοιν. γ) Ἐπὶ καιροῦ, ὁ εὐμετάβολος, ὁ ἀπὸ ψυχροῦ εἰς θερμόν, ἀπὸ ξηροῦ εἰς ὑγρόν, ἀπὸ ἀνεμώδους εἰς εὐδίων μεταβαλλόμενος καὶ τάνάπαλιν κοιν. δ) Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν μένει εἰς ἓνα τόπον, ἀλλὰ συνεχῶς ἀλλάσσει διαμονὴν Κεφαλλ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ. ἄ. ε) Ἐπὶ παιδίου, ἐκεῖνος ὅστις δὲν καταστέκει εἰς ἓν μέρος, ὁ διαρκῶς κινούμενος Ἦπ. ς) Ἐπὶ τοῦ γλεύκους, τεταραγμένος, θολός, ἀκατακάθιστος Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Ἀκατάστατος μοῦστος.

II) Ἐπὶ φαγητοῦ, ὁ μὴ καταστάς εἰς τὴν κανονικὴν σύστασιν, ἄωρος ἔτι, ἄκαιρος Κρήτ. Κύπρ.: Ἡ σούπ-πα καὶ τὸ γαχνὴν ἔχουν πολ-λὸ ζουμὴν τῷ ἐκατέβασές τα 'πὸν τὸ λαμπρόν ἀκατάστημα Κύπρ. Τὸ φαεῖ εἶναι ἀκόμη ἀκατάστατο καὶ μὴν τὸ κενώσης Κρήτ. Ἀντίθ. καταστημένος (ἰδ. κατασταίνω). β) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ νέος ἔτι καὶ ἄπειρος Κύπρ.: Ἐν' ἀκατάστητος ἀκόμη, ἐν' παιδίκιος.

ἀκατάστρεφτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. ἐπιθ. ἀκατάστρεπτος.

Ὁ μὴ κατεστραμμένος, ὁ μὴ παθὼν μεγάλην βλάβην, ὁ μὴ ἀφανισθείς.

ἀκατάταχτος ἐπίθ. Θήρ. ἀκατάταγος Κρήτ. ἀκατάταος Κῶς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀκάταος Σίφν. ἀκατήταγος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀκατάτακτος. Τὸ ἀκάταος ἐκ τοῦ ἀκατάταγος ἀποβληθείσης κατ' ἀνομ. τῆς συλλαβῆς τα καὶ ἀναβιβασθέντος τοῦ τόνου.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑπαχθῇ ὑπὸ κανόνα, ἀνήσυχος, ἄτακτος ἔνθ' ἄν.: Ἀκατάταγος ἄνθρωπος. Ἀκατάταγο παιδί Κρήτ. Τ' ἀκατάταον, εἶντα μοῦ 'καμεν! Κῶς. 2) Ἀκατα-

στάλακτος, ἀκατακάθιστος, θολός ἔτι Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Κρασί ἀκατάταο (ἐπὶ γλεύκους μήπω καταστάντος οἴνου).

β) Μεταφ. συγκεχυμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀκατάταος εἶν' ὁ νοῦς του, μὰ θὰ κατατάξῃ. 3) Ἐπὶ τοῦ πηλοῦ τῆς ἀγγειοπλαστικῆς, ὁ μὴ καλῶς ζυμωμένος Σίφν.: Ἀκατάταη εἶναι ἡ λάσπη. 4) Ὁ μὴ καταστάς εἰς θέσιν ὥστε κανονικῶς νὰ λειτουργῇ, νὰ ἐργάζεται κττ. Κρήτ.: Μύλος ἀκατάταγος. Βόδι ἀκατάταγο.

ἀκατάφταστος ἐπίθ. ἀμαρτ. ἀκατάφταγος Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀκατάφταος Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καταφταστός <καταφτάνω.

1) Αὐτὸς ποῦ δὲν καταφθάνεται, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται τις νὰ ἱκανοποιήσῃ, πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν ἐπαρκεῖ Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀκατάφταγος ἄνθρωπος εἶσι, πιδάκι μ'! (ἀνοικονόμητος, δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐπαρκέσω εἰς τὰς ἀξιώσεις σου!) Ἀκατάφταγον ἀπὸν νηρὸ εἶνι τοῦ καλαμπόχ' (ὅταν τὸ ὕδωρ δὲν εἶναι ἐπαρκὲς διὰ τὸ πότισμά του). β) Ὁ πολλὰ καὶ ταχέως ἐσθίων, πολυφάγος ἔνθ' ἄν. 2) Ὁ ταχὺς εἰς τὴν ἐργασίαν, ὁ ταχέως διεξάγων τὸ ἔργον του Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. ἀπρόφταστος, ἀσύφταστος.

ἀκαταχώνιστος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. καταχωνιστός <καταχωνιάζω.

Ὁ μὴ καταχωνιασμένος, ὁ μὴ κρυβεῖς εἰς βαθὺ καὶ ἀπόκρυφον μέρος.

***ἀκατάχωστος** ἐπίθ. ἀκάχουτε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καταχωστός <καταχώνω, παρ' ὁ καὶ ἀκάχούχου.

Ὁ μὴ καταχωθεῖς, ὁ μὴ ταφεῖς, ἄταφος: Νε ἀφήκαι τρεῖρ ἡμέρε ἀκάχουτε τς' ἐσαπρξᾶττε (τὸν ἄφησαν τρεῖς ἡμέρας ἄταφον καὶ ἐσάπη).

ἀκατέβαστα ἐπίρρ. ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκατέβαστος.

Ἀκατέβαστα, ὁ ἰδ.

ἀκατέβαστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ. Χαλδ.) ἀκατήβαστος Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κατεβαστός <κατεβάζω.

1) Ὁ μὴ καταβιβασθείς Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Τραπ. Χαλδ.) κ. ἄ.: Ἀκατήβαστα εἶν' τοῦ καραβί' τὰ παννία Κερασ. Τραπ. 2) Ὁ μὴ καταβάς Εὐβ. (Κονίστρ.) κ. ἄ.: Εἶναι ἀκατήβαστος 'ς τὸν κάμπο Κονίστρ.

ἀκατέβαστα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν. κ. ἄ.) ἀκατήβαστα Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) Σύμ. ἀκατάβαστα Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀκατέβαστος.

1) Ἐπὶ πωλήσεως, ἄνευ ἐκπτώσεως τιμῆς, ἐπὶ ὥρι-σμένῳ τιμήματι ἔνθ' ἄν.: Ζητάει χίλιες δραχμὲς ἀκατέβαστα κοιν. Πουλᾷ ἀκατήβαστα Σύμ. Δύο δραχμὲς ἢ ὁκὰ τὰ κοντιὰ ἀκατέβαστα Ἄνδρ. κ. ἄ. 2) Ἄνευ ὑπερβολῆς, κατ' ἐλάχιστον ὄριον Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀκατέβαστα εἰκονο' οὐκάδ'ς καλαμπόχ' θὰ κάμ' τοῦ χουράφ'.

